

"UTAJENÁ" LÁSKA

Stáda, 13 prosinec 2017

Na škole jsem chodila do kruhu s Petrem. Prakticky celou věku jsem do něj byla zamilovaná, ale nikdy se nic nestalo, neb mi to tehdy připadalo nevhodné. Petr byl věchno – milý, chytrý, pohledný, vždy připraven komukoli pomoci. Já husa si myslela, že on je prostě pro mě nedosažitelný. Po škole jsme se nijak nestýkali, oba jsme si vyměnili přátelství k vánocím, narozeninám, ale jinak nic.

Vdala jsem se, mam děti, Petr taktéž. (Obma nám je třeba lehce přes tělo). No a asi před měsícem jsme náhodou narazili, zašli na kafe, a Petr se mi přiznal, že mě celou dobu miloval... atd. Prostě věchno stejné, jako z mé strany. Jenže jsme si to nikdy nepřekli. A já nemědu přestat myslet na to, že kdy tak je náš život třeba úplně jiný. Ne, nejsem v manželství nešťastná, věchno je v pohodě, a stejně tak on. Takže tady se nejedná o nějaký románek bokem. Jenže musím myslet na to, že kdyby Petr tenkrát něco řekl, naznačil, mohlo být třeba věchno jinak. Kdyby se projevil jako chlap. A tudíž nejenže přemýšlím, jak to má být, současně se i na něj zlobím. Proč něco tehdy nepřekl, a proč mi to říká třeba. A tak třeba nevím – mám mu do něj byla zamilovaná? Mam mu říct, že náš život mohl být jiný... Navíc si říkám, že i Petr by měl věchno, stejně tak jako já, a třeba kdy si o tom věchno třeba pomluvíme, tak tu kapitolu nášeho života budem moci spolu uzavřít. Měl by to vědět, nebo ne? Co si myslíte, že bych měla udělat? OLIVIE